

Sentencja

- 1) Artykuł 3 ust. 3 dyrektywy 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. w sprawie niektórych aspektów sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji należy interpretować w ten sposób, iż państwa członkowskie zachowują kompetencję do ustalenia miejsca, w którym konsument jest zobowiązany udostępnić sprzedawcy towar zakupiony na odległość w celu doprowadzenia go do stanu zgodności na podstawie tego przepisu. To miejsce musi być odpowiednie, aby zapewnić doprowadzenie do stanu zgodności w sposób wolny od opłat, w rozsądnym terminie i bez istotnych niedogodności dla konsumenta, z uwzględnieniem charakteru towarów i wykorzystania, dla którego konsument ich potrzebuje. W tym względzie sąd krajowy jest zobowiązany dokonać wykładni zgodnej z dyrektywą 1999/44, w tym, w danym wypadku, do zmiany utrwalonego orzecznictwa, jeżeli opiera się ono na interpretacji prawa krajowego niezgodnej z celami tej dyrektywy.
- 2) Artykuł 3 ust. 2–4 dyrektywy 1999/44 należy interpretować w ten sposób, że prawo konsumenta do doprowadzenia towaru zakupionego na odległość do stanu zgodnego z umową w sposób „wolny od opłat” nie obejmuje obowiązku sprzedawcy do wyłożenia zaliczki na pokrycie kosztów transportu tego towaru do siedziby tego sprzedawcy celem doprowadzenia go do stanu zgodności, chyba że okoliczność wyłożenia zaliczki na te koszty przez konsumenta stanowi obciążenie mogące zniechęcić go do dochodzenia swoich praw, czego zbadanie należy do sądu krajowego.
- 3) Artykuł 3 ust. 3 w związku z art. 3 ust. 5 tiret drugie dyrektywy 1999/44 należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym konsument, który poinformował sprzedawcę o braku zgodności towaru zakupionego na odległość, którego transport do siedziby sprzedawcy może wiązać się dla niego z ryzykiem istotnych niedogodności, i który udostępnił towar sprzedawcy w miejscu swojego zamieszkania w celu doprowadzenia go do stanu zgodności, ma prawo do rozwiązania umowy z powodu braku naprawienia szkody w rozsądnym terminie, jeżeli sprzedawca nie podjął żadnego odpowiedniego środka w celu doprowadzenia tego towaru do stanu zgodności, w tym środka polegającego na poinformowaniu konsumenta o miejscu, w którym towar ten powinien być mu udostępniony do celów tego doprowadzenia do stanu zgodności. W tym względzie do sądu krajowego należy, w drodze wykładni zgodnej z dyrektywą 1999/44, zapewnienie przysługującego temu konsumentowi prawa do rozwiązania umowy.

(¹) Dz.U. C 152 z 30.4.2018.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 14 maja 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Nacional — Hiszpania) — Federación de Servicios de Comisiones Obreras (CCOO)/Deutsche Bank SAE

(Sprawa C-55/18) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Ochrona bezpieczeństwa i zdrowia pracowników — Organizacja czasu pracy — Artykuł 31 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej — Dyrektywa 2003/88/WE — Artykuły 3 i 5 — Odpoczynek dobowy i tygodniowy — Artykuł 6 — Maksymalny tygodniowy czas pracy — Dyrektywa 89/391/EWG — Bezpieczeństwo i ochrona zdrowia pracowników w miejscu pracy — Obowiązek ustanowienia systemu umożliwiającego pomiar dobowego czasu pracy świadczonej przez każdego pracownika)

(2019/C 255/11)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Audiencia Nacional

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Federación de Servicios de Comisiones Obreras (CCOO)

Strona pozwana: Deutsche Bank SAE

Przy udziale: Federación Estatal de Servicios de la Unión General de Trabajadores (FES-UGT), Confederación General del Trabajo (CGT), Confederación Solidaridad de Trabajadores Vascos (ELA), Confederación Intersindical Galega (CIG)

Sentencja

Artykuły 3, 5 i 6 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy w związku z art. 31 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, a także art. 4 ust. 1, art. 11 ust. 3 i art. 16 ust. 3 dyrektywy Rady 89/391/EWG z dnia 12 czerwca 1989 r. w sprawie wprowadzenia środków w celu poprawy bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, które według wykładni dokonanej przez sąd krajowy nie zobowiązuje pracodawców do ustanowienia systemu umożliwiającego pomiar dobowego czasu pracy świadczonej przez każdego pracownika.

(¹) Dz.U. C 152 z 30.4.2018.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 15 maja 2019 r. — Komisja Europejska/Sabine Tuerck

(Sprawa C-132/18 P) (¹)

(Odwołanie — Służba publiczna — Emerytury i renty — Przeniesienie uprawnień emerytalnych nabytych w krajowym systemie emerytalnym do systemu emerytalnego Unii Europejskiej — Odliczenie aprecjacji zaistniałej między datą wniosku o przeniesienie uprawnień a datą rzeczywistego przeniesienia)

(2019/C 255/12)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Gattinara, B. Mongin i L. Radu Bouyon, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Sabine Tuerck (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi i T. Martin)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 161 z 7.5.2018.